

نگاهی به فیلم «من و اورسن ولز»

ابعاد فراتر از زندگی یک نابغه

پیتر رایتر

می‌کند؛ یک شورشی با حقه‌ها و آداب و رسوم یک فاسق پا به سن گذاشته. این نابغه موجودی با ابعاد فراتر از تصور است که گزینه او در مورد تأثیرات درست نمایشی، در زندگی واقعی و روی یک صحنه به یک اندازه دقیق است. لینکلینتر کاری می‌کند شما دقیقاً همان حسی را داشته باشید که بازیگران مرکوری تیره‌تر داشتند؛ آنها شاید مقابل او از ترس خود را جمع می‌کردند و پشت سر نفرینش می‌کردند، اما می‌دانستند کاری که قرار است انجام بدهند، به یک عمر تجربه می‌ارزد. ولز در این فیلم چنان ابعادی فراتر از زندگی دارد که برای لحظه‌ای حس کردم شاید او تصویری کاریکاتوری پیدا کند، اما لینکلینتر یک صحنه کوتاه و زیبا به ولز می‌دهد؛ جایی

که او همراه ریچارد راهی محل ضبط یک نمایش رادیویی هستند. او یک نسخه از کتاب **امبرسن‌های باشکوه بوث** تارکینگتن را به ریچارد نشان می‌دهد و می‌گوید: «این کتاب درباره همه چیزهایی است که از تو گرفته می‌شود.» و این لحظه‌ای بسیار تأثیرگذار است، نه به این خاطر که ما می‌دانیم ولز سال‌ها بعد از روی **امبرسن‌های باشکوه** یک فیلم ساخت (فیلمی که استودیو از او گرفت و دوباره آن را تدوین کرد)، این سکانس تأثیرگذار و در عین حال ترسناک است، چون این مرد جوان حیرت‌انگیز چنان حسی از فقدان را منتقل می‌کند که هنوز در زندگی آن را تجربه نکرده است. ما هم به شکست‌های او و پروژه‌های سرهم‌بندی‌شده و ناتمامش فکر می‌کنیم. ما به خودویرانگری افسانه‌ای ولز فکر می‌کنیم که در **من و اورسن ولز** هرچند در مراحل ابتدایی است، اما همچنان جلوه‌ای پر قدرت دارد.

منبع: کریستین ساینس مونیاتور

من و اورسن ولز ریچارد لینکلینتر یکی از شیرین‌ترین و صمیمانه‌ترین فیلم‌های تاریخ سینما درباره زندگی در تئاتر است، و این برای کسانی که دوران کاری لینکلینتر را به دقت دنبال می‌کنند، اصلاً مسئله عجیبی نیست. کسی که کارنامه‌اش همه چیز را دربرمی‌گیرد، از **مدرسه راک** گرفته تا **Waking Life** و دوگانه **پیش از طلوع آفتاب** و **پیش از غروب آفتاب**. او هم نگاهی عامه‌پسند دارد و هم نگاهی انسانی. این یک ترکیب بسیار خوب و کمیاب است و به خصوص در مورد **من و اورسن ولز** خوب جواب داده که فیلمی درباره یک نوجوان دبیرستانی است که خیلی ساده به درون دنیای اورسن ولز اهریمن مقدس کشیده می‌شود. لینکلینتر و فیلمنامه‌نویسان او هالی گنت پالمو و وینس پالمو رمانی از رابرت کاپلو را اقتباس کرده‌اند که کتاب او ویترونی برای نمایش آشفته‌گی‌های به صحنه بردن یک نمایش است و این کار را به شکلی انجام می‌دهند که انگار تاکنون نظیر آن انجام نشده است. **من و اورسن ولز** عشق به تئاتر و از آن فراتر عشق به زندگی را به نمایش می‌گذارد. صرف نظر از حضور خوب زاک افرون به نقش ریچارد ساموئلز، بزرگ‌ترین نقش آفرینی فیلم به کریستین مکی به نقش ولز بازمی‌گردد. به استثنای ترومن کاپوتی با بازی فیلیپ سیمور هافمن در فیلم **کاپوتی**، هیچ‌گاه ندیده بودم یک بازیگر تا این حد کامل نقش یک شخص معروف را بازی کند. مسئله تنها این نیست که مکی - یک بازیگر بریتانیایی که پیش از این نقش ولز را روی صحنه ایفا کرد - هم از لحاظ چهره و هم از نظر صدا شبیه اورسن ولز واقعی است. او ولز را برای ما به شکل یک مخلوق کاملاً شکل گرفته تصویر